

Sygn. akt *IV Cz 190/14*

POSTANOWIENIE

Dnia 16 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Słupsku, IV Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO **Andrzej Jastrzębski (spr)**

Sędziowie SO: **Jolanta Denizuk, Mariola Watemborska**

po rozpoznaniu w dniu 16 kwietnia 2014 roku na posiedzeniu niejawnym sprawy z powództwa **T. M.**

przeciwko **J. S. i K. S.**

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanych od postanowienia **Sądu Rejonowego w Chojnicach** z dnia 19 lutego 2014 r. sygn. akt **I C 53/13**

postanawia : **oddalić zażalenie.**

Sygn. akt *IV Cz 190/14*

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Chojnicach odmówił odrzucenia pozwu o co wnosił pełnomocnik pozwanych powołujący się na treść art. 199 § 1 pkt 2 kpc. W ocenie sądu I instancji żądanie w niniejszej sprawie (o zapłatę utraconych korzyści z uwaga na zalanie mieszkania powódki przez pozwanych) nie jest tożsamym z żądaniem powódki w zakończonej prawomocnie sprawie I C 215/05, w której to sprawie między stronami rozstrzygnięto w zakresie rzeczywistych strat związanych z zalaniem mieszkania.

W złożonym zażaleniu pozwani wnieśli o zmianę zaskarżonego postanowienia i odrzucenie pozwu wskazując, że całkowicie niedopuszczalne jest przyjęcie za sądem I instancji iż rozstrzygnięcie w sprawie I C 215/05 ograniczyło się li tylko do rozpatrywania odszkodowania w zakresie rzeczywistej szkody, zważywszy na treść art. 361 § 2 kc.

Rozpoznając złożone zażalenie Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne.

Zgodnie z art. 366 k.p.c. prawomocny wyrok Sądu ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami. Innymi słowy, o wystąpieniu stanu powagi rzeczy osądzonej rozstrzyga nie tylko sama tożsamość stron, ale równocześnie tożsamość podstawy faktycznej i prawnej rozstrzygnięcia. Dopiero kumulacja obu tych przesłanek przesądza o wystąpieniu powagi rzeczy osądzonej prowadzącej do nieważności postępowania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 sierpnia 1998 r., I PKN 266/98, OSNP 1999 r. Nr 17, poz. 554). Nie zachodzi więc sytuacja tożsamości roszczenia., gdy wprawdzie w obydwu sprawach o tym samym przedmiocie sporu występują te same strony, lecz różne są ich podstawy faktyczne i prawne.

W świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego powagę rzeczy osądzonej ma w zasadzie tylko rozstrzygnięcie zawarte w sentencji wyroku, a nie uzasadnienie (por. np. uchwałę Sądu Najwyższego z 17 września 1957 r., I CO 20/57, OSPiKA 1958 nr 10, poz. 261 oraz orzeczenie Sądu Najwyższego z 15 marca 2002 r., II CKN 1415/00, niepublikowane). Jeżeli

jednak sentencja wyroku nie zawiera wyraźnych granic rozstrzygnięcia, aby ustalić granice powagi rzeczy osądzonej należy w pierwszej kolejności dokonać wykładni wyroku (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 25 lutego 1998 r., II UKN 594/97, OSNAPiUS 1999 nr 1, poz. 37). Następnie należy się posłużyć treścią uzasadnienia (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z 17 marca 1950 r., Wa.C. 339/49, OSN 1951 nr III, poz. 65), a jeśli nie zostało ono sporządzone, sąd orzekający musi sam - na podstawie akt sprawy - odtworzyć rozumowanie sądu, który wydał badane rozstrzygnięcie (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z 18 czerwca 1955 r., III CR 199/54, OSN 1956 nr 4, poz. 100).

Odnosząc powyższe do realiów niniejszej sprawy koniecznym staje się sięgnięcie do treści uzasadniania wyroku sądu I instancji w sprawie I C 215/05, z treści którego wynika jednoznacznie, że przedmiotem rozstrzygnięcia pozostawała kwestia wysokości odszkodowania w zakresie usunięcia skutków zalania pomieszczeń powódki i w tym zakresie sąd oparł się w całości na pisemnej opinii biegłego R. K. (patrz: uzasadnienie k 945 i 946 akt I C 215/05) Z brzmienia art. 361 § 2 k.c. wynika, że szkoda polega albo na stracie, którą poniósł poszkodowany (*damnum emergens*), albo pozbawieniu poszkodowanego korzyści, które mógłby uzyskać, gdyby mu szkody nie wyrządzono (*lucrum cessans*). Jeśli zatem powódka domagała się w poprzednim postępowaniu *damnum emergens* i uzyskała w tym zakresie stosowne odszkodowania to nie sposób przyjąć, że dochodzenie utraconych korzyści w osobnym procesie uprawnia do uznania, że w tym zakresie można mówić o powadze rzeczy osądzonej i w konsekwencji odrzuceniu pozwu.

Z uwagi na powyższe orzeczono jak w sentencji postanowieni, na mocy art. 385 kpc w związku z art. 397 kpc.